

GARTH JENNINGS

KLETBA

PŘÍŠERNÝCH

**KLETBA
7
PŘÍŠERNÝCH**

Věnováno Casparovi

Copyright © Garth Jennings, 2020

This abridged edition published 2019 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Kotalová, 2021

Cover © Garth Jennings, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1520-6 (pdf)

GARTH JENNINGS

KLETBA

PŘÍŠERNÝCH

ZAČÁTEK KONCE

Nelson Green se svými neviditelnými příšerkami zažil už ledacos. Cestovali spolu přes půl světa, aby zachránili Nelsonovu sestru před vodní obludou z džungle. Museli se střetnout a bojovat s medúzovitými zrůdami. Předtím se ale museli teleportovat spolknutím vybuchujícího kamene, jet na stádu zhypnotizovaných krav, vrhnout se do kaňonu, přeletět oceány, bez řidičáku řídit auto, a k tomu ještě špatně zaparkovat. Krom toho byli už také sestřeleni z oblohy, museli se vypořádat s duší jednoho zemřelého nekňuby, podváděli při ragby, sebrali profesora Kaďouse a Nelsonova strýčka Poga hrobníkovi z lopaty a pomocí mazlivého plyšového nosorožce a sopky porazili opravdu strašlivou nestvůru. Největší výzva ale na Nelsona teprve čeká: Sám se teď musí rozhodnout, jak příběh dopadne. Dokáže dál žít se sedmi příšerkami zrozenými z jeho duše, nebo bude jejich přátelství muset skončit? Měl by si to ujasnit co nejdříve, protože někde tam venku se jeden záhadný člověk právě chystá zničit Nelsonovi život.

Nastal čas začít začátek konce...

BLÍZKO SMRTI

Nedělní večer. Doba večeře.

„Co byste chtěli slyšet jako první: tu dobrou, nebo tu špatnou zprávu?“ zeptal se strýček Pogo a odložil příbor na okraj prázdného talíře. Byl viditelně nervózní. Dojedl dřív než všichni ostatní a teď se vrtěl na židli. Za všechny u stolu odpověděla Celeste:

„Samozřejmě tu špatnou. Myslím, že nikdo nikdy nechce slyšet nejdřív tu dobrou, nebo jo?“

„Ne, ne, to asi ne,“ řekl strýček Pogo, otřel si čelo ubrouskem, zhluboka se nadechl a pak vydechl, přičemž zněl jako zarezlá píšťalka. „Tak dobrá. Tady je ta špatná zpráva. S Kaďousem jsme se rozhodli..., že už společně nebudeme pracovat na tom televizním pořadu.“ Pogo se podíval na Kaďouse, který se na něj klidně usmál.

„Cože?“ vyhrkli Nelson, Celeste i jejich rodiče všichni naráz.

„Proč?“ zeptala se Celeste, což strýčka Poga přimělo odsunout se na židli dozadu a pohlédnout na strop, jako kdyby tam měl napsanou odpověď.

„Ten pořad je hit, nebo snad ne?“ divil se Nelsonův otec Stephen.

„Je, je,“ přikývl s úsměvem Pogo.

„Vy dva jste se pohádali nebo tak něco?“ ptala se Nelsonova máma.

„Ne-e, Tamsin, nerafli jsme se,“ uchechtl se Kaďous. Právě se chtěl pustit do dalšího krajíce česnekového chleba,

ale nakonec se rozhodl položit na znamení podpory ruku na Pogovo zápěstí. „Já i Pogo jsme si říkali, že bychom se v budoucnu ocitli pod velkým tlakem, kdybychom spolu trávili čas doma i v práci,“ vysvětlil a s úsměvem se na Poga otočil.

Chvíli bylo ticho a pak Nelsonova máma vzdychla.

„No to si ze mě snad děláte legraci,“ zašeptala, jako kdyby si netroufala uvěřit tomu, co ji napadlo.

„Cože?“ vyhrkl Nelson. „Já to nechápu.“

Strýček Pogo zakroutil hlavou a nervózně se usmál. „Není to vtip, Tamsin.“

Celeste si rukou zakryla ústa.

„Fakticky? Ty a Kaďous?“ vykulila nevěřičně oči.

„Jo-o. To je ta dobrá zpráva,“ přikývl Pogo.

„Ha ha! Nemůžu tomu uvěřit!“ burácel Nelsonův otec a udeřil rukou do stolu. „Já tomu do háje nevěřím!“

„Cože?“ zopakoval Nelson. „Já to nechápu. O co jde?“

„No, podívej se, to je ta dobrá zpráva, kamaráde,“ pro- nesl Kaďous směrem k Nelsonovi. „Já a tvůj strejda jsme se rozhodli spolu žít. A navíc se i vezmeme.“

Radostné vypísknutí Nelsonovy mámy se neslo v tak vysokém tónu, že Máta, nejlínější pes na celém světě, poprvé za tři a půl roku vyskočila z kuchyňské podlahy a začala zběsile štěkat.

„Vezmete se?“ zeptal se Nelson, který za všemi očividně zaostával v pochopení celé situace.

„Jo, představ si, já si tohohle chlapa vezmu – odteď budeš mít dva strýčky!“ řekl Kaďous a při pohledu na šťastné tváře všech okolo kromě Nelsona se rozesmál.

„Šampaňské!“ zvolal Nelsonův otec a vyskočil ze židle.

„Žádné nemáme!“ posteskla si Nelsonova matka.

„Safra. A co to šumivé víno, co minule přinesli Clarkovi?“

Nelsonova matka se jen zašklebila.

„Vezmete se?“ opakoval Nelson, ale přes Mátino ustavičné štěkání ho nikdo neslyšel.

„Ticho, Máto! Pšt! Přestaň!“ okřikla ji Nelsonova matka.

„Počkat, můžu jít za družičku?“ zajímala se Celeste.

„Vlastně jsme tě o to chtěli sami požádat, jestli bys nechtěla,“ křenil se strýček Pogo. Jednoznačně se mu ulevilo, když všem ty novinky naservíroval.

„Já to věděla! Neříkala jsem, že se možná vezmou?“ Nelsonova máma popadla Kadouse a přisunula se k němu blíž, aby mu mohla dát pusu.

„Ne! Ani jedinkrát jsi nic takového neříkala,“ odporoval jí Nelsonův otec, než ale mohla protestovat – *Pop!* –, korek vystřelil z láhve šumivého vína, kterou už držel v ruce, odrazil se od stropu a trefil Mátu do čumáku.

Haf, haf, haf, haf! Haf!

„Máto! Máto, přestaň! Nebo z toho budeš mít smrt!“ konejšil to nebohé psisko Nelsonův otec, zatímco se chystal víno rychle rozlít do skleniček připravených na stole.

Říká se, že když se člověk ocitne blízko smrti, cítí se pak mnohem víc naživu. Stačí závan studeného pláště smrtky a vaše smysly okamžitě zbystří a stanou se mnohem

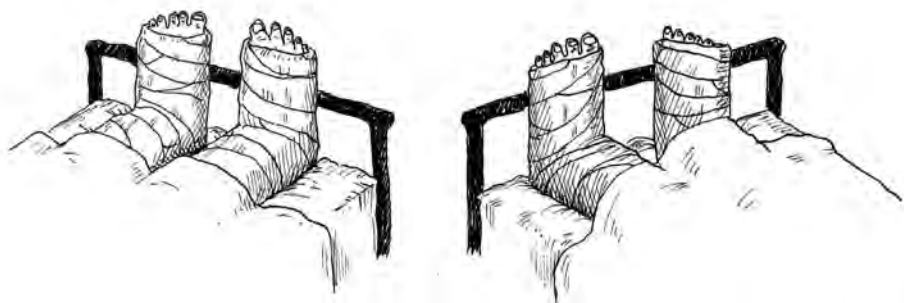
pronikavějšími, což vám umožní vnímat skutečnou hodnotu věcí, jež jste dosud možná brali za samozřejmé. Od té až neskutečně šťavnaté

hrušky, kterou jste včera jedli, až po přítele, co tu pro vás vždycky byl. Věci, jež se zdály být obyčejné a fádni, se najednou jeví jako ty nejdrahocennější dary.

Rozhodnutí Kadouse a strýčka Poga vzít se, a to bez otálení, bylo důsledkem

děsuplného setkání s onou strašlivou nestvůrou. Při zkáze toho vlaku ve Francii utrpěli příšerná zranění a lékaři ani jednomu nedávali šance na přežití, potom se ale stal zázrak - jejich zlomeniny se jako mávnutím kouzelného proutku začaly samy od sebe hojit. Fraktury se zacelily a oba opustili nemocnici jen pár dní po nehodě. Doktoři jen nevěřičně přihlíželi s ústy dokořán.

Oba muži pocítili nesmírnou úlevu, že jsou živí a zdraví, a uvědomili si, že měli celou dobu přímo před nosem něco úžasného. Byli zamilovaní. Když byli spolu, byli maximálně naživu. Byli lepšími, bláznivými verzemi sebe samých. A tak to teď chtěli náležitě oslavit. Vykřičet do celého světa! A jak jinak lépe oslavit lásku než tím, že si ji vyznáte před všemi, které máte rádi, a protančíte se až k ránu na pořádné svatbě?

(Možná jste si všimli, že jsem výše v souvislosti s jejich uzdravením použil slovo „zázrak“. Ve skutečnosti se jednalo o kouzelný lék, který jim tajně podal Nelson a jeho sedm příšerek. Ani Pogo, ani Kaďous o tom ale nevěděli.)

„Božínku. Vy dva budete mít tu nejlepší svatbu všech dob,“ rozplývala se Celeste a Kaďous se zasmál.

„Kamarádko,“ vzal Kaďous Celeste za ruku a stiskl ji. „Bude to *legendární*.“

„Kdy, kdy, kdy?“ ptala se Nelsonova matka a přitom tleskala.

„Od soboty za dva týdny,“ odpověděl strýček Pogo a lehce sebou trhl.

„Dva týdny?“ zvolali Nelsonovi rodiče jednohlasně.

„Říkali jsme si, proč otálet?“ pokrčil rameny Kaďous. „Kromě toho někdo jiný na poslední chvíli svatbu zrušil, takže pronájem prostor máme i s pořádnou slevou.“

Celeste nadšeně vypískla. Máta dál zuřivě štěkala. Nelsonova matka zesílila rádio, kde zrovna hráli písničku „Sweet Caroline“ od Neila Diamonda, a i když ta veselá písnička byla hodně stará, zdálo se, že vznikla přesně pro tenhle okamžik.

„Páni,“ vydechl Nelson. Konečně si uvědomil, co se děje. Jeho strýc a Kaďous se měli brát. Kdybyste Nelsonovi dnes ráno řekli, že se to stane, nikdy by vám to neuvěřil. Když tady ale tak seděl a viděl, jak jsou ti dva šťastní, najednou všechno dávalo naprosto dokonalý smysl.

A v cyklojílně nedaleko této šťastné scény sdílelo sedm příšerek Nelsonovy pocity a všechny se z Kaďouse a Poga radovaly.

HOPSALÍN

Stan, Skrbla, Píchal, Drobek, Dýmil, Houkal a Mačkal cyklo dílnu, která se stala jejich novým domovem, zbožňovali. Nacházela se poblíž místa, kde Nelson bydlel, a to jim přinášelo uklidnění. Navíc tam měli i soukromí, což ve srovnání s Nelsonovou zahradou, kde hrozilo neustálé nebezpečí, že je někdo objeví, znamenalo i mnohem větší pocit jistoty. Bezesporu to předčilo i další předchozí domov,

jímž se na nějaký čas stala londýnská zoo s jejími zvířecími obyvateli. Poprvé od chvíle, kdy začaly existovat, zakoušely Nelsonovy příšerky pokoj a mír. Při vytváření jejich skvělého útočiště sehrál důležitou Ivan. Nejenže byl velmi tolerantní, užíval si jejich šprýmy a učil je znakovou řeč, ale byl to rovněž Celestin přítel – a Celeste Nelsonova sestra –, a díky těmto silným vazbám k Nelsonovi se příšerky cítily o to víc jako doma.

Bezpečí domácího hnízda si užíval i Nelson. Ještě před pár týdny si vůbec neuměl představit, že by se jeho život mohl opět přiblížit normálu. Teď tady ve dřezu umýval talíře, zatímco Celeste uklízela stůl, a v hlavě ho netížila ani jediná starost. Ostatní teď seděli v obývacím pokoji, pouštěli si hudbu a každých pár vteřin se rozesmáli. No, spíš rozřehtali. Nelson se nejednou přistihl, že se směje s nimi.

Zvedl hlavu od nádobí a všiml si, že se na sousední zahradě rozsvítilo světlo. To se dělo často, jelikož fungovalo na pohybový senzor, ale dnes večer ho nespustila obyčejná kočka nebo přidrzlá liška jako obvykle.

„Zase je venku na trampolíně. Podívej,“ řekl Nelson sestře a zhasl v kuchyni světla, aby ani jeden z nich nebyl vidět. Celeste přes Nelsonovo rameno nakoukla do zahrady.

„Ach, chudák Charles,“ povzdechla si. Kluk od vedle, Charles, Nelsonovu rodinu neustále špehoval, a když mu rodiče koupili trampolínu, začal ji používat k tomu, aby ještě lépe viděl, co se u nich děje. Charlese nezajímala žádná videohra ani televizní pořad tolik jako dění u Greenových. Dnešní rozjuchaná večerní společnost jednoznačně vzbudila klukovu pozornost, takže skákal vskutku vysoko.

„Koukni, jak chudáček hopsá nahoru a dolů. Je to fakt smutný. Proč ho sem čas od času prostě nepozveš?“ zeptala se Celeste.

„Zkoušel jsem to, vzpomínáš?“ opáčil Nelson. „Trénovali jsme spolu odpaly a já ho nechtíc trefil míčkem do obličeje. On potom beze slova odešel a už se nikdy nevrátil.“

Charles dál skákal v pravidelném rytmu, obličej otočený na jejich dům a ruce strnule připažené k tělu.

„Jen se stydí, to je celé. A ty většinu času taky. Dej mu druhou šanci. Teď už se přes tu ránu do obličeje určitě přenesl.“

„Jo, vážně? Sleduj.“ Nelson zmáčknutím vypínače znovu rozsvítil a zamával na Charlese.

Charles v reakci na to okamžitě zmizel.

„Hmm, to bylo zlomyslné!“ zasmála se Celeste, štouchla Nelsona do ramene a vzala z odkapávače další sklenici.

Nelson se smál, jako by mu to bylo jedno, ale opak byl pravdou. Charles byl stejně starý kluk, který se chtěl skamarádit, ale nevěděl jak. Nelson dobře věděl, jaké to je. Není to tak dávno, co byl sám bez přátel. To bylo předtím, než se objevily příšerky.

Cink! Celeste si osušila ruce o zadní část kalhot a vzala telefon, aby si přečetla zprávu.

„*Kaktusová šťáva*? Nevíš něco o kaktusové šťávě?“ zeptala se Nelsona.

„Jo, mám nahoře jednu láhev. Proč?“

„Hm, zdá se, že ji tvoje příšerky naléhavě potřebují. Myslím jako hned teď.“

* * *

Nelsonovi rodiče se v obýváku naprosto ponořili do oslavy s Pogem a Kaďousem, takže když Nelsonovi a Celeste povolili navštívit Ivana, vůbec si nevšimli, kolik už je hodin. Nelson nyní seděl na nosiči sestřina kola a roztahoval nohy do stran, aby se mu chodidla nepletla do špic. V kapse bundy měl láhev s kaktusovou šťávou a jeho sestra brázдила úzké uličky severovýchodního Londýna.

„A co je teda na tom kaktusovém džusu tak speciálního?“ zeptala se cestou k Ivanovu domu.

„To je to, co jsme dali strejdovi Pogovi a Kaďousevi, aby se uzdravili, vzpomínáš? Takový zázračný lék.“

„Aha, *tohleto*. Ale myslela jsem, že to máš od Píchala.“

Píchal, jedna z Nelsonových příšerek, vypadal přesně jako mluvící a chodící kaktus a tenhle zázračný elixír mu prýštil rovnou z nosu. Ano, představa, že pijete něco, co pochází z něčího nosu, je nechutná. Jenže tohle je příběh o příšerkách, takže se obávám, že si budete muset hodně rychle zvyknout.

„To jo. Píchal to normálně dokáže vysmrknout z nosu, takže nevím, na co potřebujou moje zásoby,“ řekl Nelson.

Celeste zabrzdila na křižovatce a čekala, až naskočí zelená. Vedle nich s rachotem zastavila odporně špinavá malá bílá dodávka. Motor na volnoběh vydával tak plačtivý zvuk, jako by si nešťastná dodávka stěžovala na bolest břicha.

„A není třeba jedna z tvých příšerek zraněná?“ Celeste musela mluvit hlasitěji, aby přehlušila rachotící dodávku.

„Poznal bych, kdyby byl někdo z nich zraněný. Takže... Takže to musí být pro někoho jiného.“

Rozsvítila se zelená a Celeste se znovu rozjela. „No, Ivan to nebude. Myslím, že bych taky poznala, kdyby se mu něco stalo.“

Dodávka s kraválem profičela kolem nich a z výfuku se za ní vyvalil tmavý kouř. Nelson zabořil obličej do Celestina kabátu, aby ty zplodiny nemusel vdechovat.

„Fuj!“ vykřikla Celeste a doufala, že to řidič slyšel.

Když Nelson hlavu zase odtáhl, projížděli už slepou ulicí, lemovanou starými bílými řadovými domky. Pouliční osvětlení vše halilo do oranžova, dokonce i netopýra.

Správně, právě jsem řekl „netopýra“.

„Uááá!“ vykřikla Celeste a měla na to plné právo, protože k ní v úrovni hlavy mířil přinejmenším tucet netopýrů. Zavřela oči, zatnula paže a hejno proletělo těsně kolem nich.

„Neboj se, Cel! To jsou netopýři z londýnské zoo!“ Nelson se podíval přes rameno nahoru a netopýři zmizeli do tmy nad pouličními světly.

„Jak to víš?“ divila se Celeste, která už zase s úlevou otevřela oči.

„Protože jednou přiletěli ke mně do pokoje!“

„Děláš si srandu?“

„Ne! Moje příšerky se s nima seznámily, když bydlely v londýnské zoo. Zjistily, že netopýry a jejich vysokofrekvenční přenos signálu můžou využít pro komunikaci na velkou vzdálenost.“

Celeste ještě pořád nebyla zvyklá na všechny ty podivnosti, které jí Nelson vykládal, ale místo toho, aby dala najevo, jak je zaskočená, získala body tím, že to celé přijala, jako by to byla samozřejmost.

„Aha, myslíš jako telefon?“

„Přesně! Oni použili netopýry, aby se se mnou spojili v jedné naléhavé situaci.“

„No a... s kým dalším, kromě tebe, příšerky ještě mluví?“

„Ehm... nevím!“ Dobrá otázka, pomyslel si Nelson. S kým by asi tak jeho příšerky dnes večer mluvily?

Ať už byla odpověď jakákoli, Nelson nepochyboval, že to má co do činění s jejich naléhavou žádostí o láhev kaktusové šťávy.

Celeste zabrzdila a kolo zastavilo před Ivanovým domem, ačkoli ten vlastně jako dům moc nevypadal. Po generaci sloužil jako truhlářská dílna, dokud jeho majitelé jednoho dne neměli plné zuby jemného prachu a nezatoužili po vlastním bistru na pobřeží, kde by hostům servirovali národní specialitu - rybu s hranolky. Dílnu prodali mladé grafičce a jejímu manželovi, který se živil jako architekt. S minimem finančních prostředků, ale s obrovskou vynalézavostí a nasazením si dvojice interiér přestavěla na domov pro sebe a svého syna Ivana. Dnes byl Ivan vysoký a oduševnělý sedmnáctiletý mladík. Stejně jako oba jeho rodiče byl hluchoněmý a komunikoval hlavně pomocí znakové řeči a odezírání ze rtů. Vášeň pro jízdní kola, zejména jejich sestavování, ho přivedla k nápadu, že si vzadu na zahradě udělá dílnu a začne podnikat jako opravář a konstruktér bicyklů. Nyní ovšem bez vědomí rodičů svou dílnu využíval rovněž jako úkryt pro sedm Nelsonových příšerek, které na sobě momentálně všechny měly rukavice a vyšilovaly ohledně strašlivých zpráv přicházejících z londýnské zoo.

PŘÍŠERKY V RUKAVICÍCH

S nápadem na rukavice přišel Ivan. Nikdo kromě Nelsona nemohl příšerky ani vidět, ani slyšet.

Když na sobě ale každá měla rukavice, Ivan

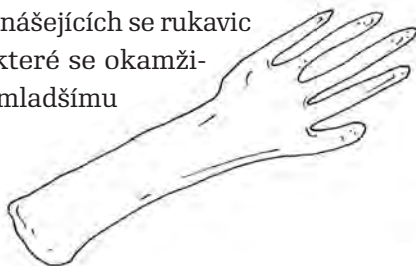
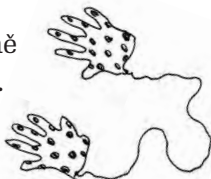
mohl jednak vidět, kde se kdo zrovna nachází, a navíc s nimi

komunikovat ve znakové řeči. Příšerky měly k dispozici také skládací tabuli, na kterou mohly Ivanovi psát vzkazy, ale naučit je alespoň základy znakové řeči přispívalo ke snazší konverzaci.

Jedna z Nelsonových příšerek, Houkal - velký zlatý pták se stříbrným zobákem a notně přemrštěným míněním

o sobě samém -, měl kromě rukavic ještě cylindr. Nabyl dojmu, že díky cylindru je ještě pohlednější než obvykle, a ať si z něj ostatní utahovali sebevíc, svou pravdu si nenechal vzít.

Když Nelson se sestrou vstoupili do dílny, Celeste spatřila sedm párů vznášejících se rukavic (a jeden cylindr), které se okamžitě sletěly k jejímu mladšímu bratrovi. Uhnula

z cesty a otočila se na Ivana, jenž zrovna nafukoval přední kolo.

Hádej co? znakovala Celeste.

Co? odpověděl Ivan.

Pogo a Kačous se budou brát! informovala ho Celeste. Ivanovo obočí se vyklenulo, jak nejvýš to šlo, a jeho mozek tu novinku zpracovával. Pak se zazubil a začal tleskat.

Nelson si podřepil, aby mu Mačkal, nejmenší z příšerek, mohl skočit do náruče a obejmout ho kolem krku.

„TRATRA!“ zatroubil Mačkal vesele.

Objetí příšerky bylo moc příjemné. Asi jako ten hluboce útulný pocit, když jste unavení a prochladlí a popijíte horkou čokoládu. Mačkalům úsměv Nelsona zahříval na těle i na duchu. Příšerka navíc chlapci i krásně voněla, asi jako hlavička novorozeného miminka, po špetce perníkového koření a troše karamelu.

Každá z příšerek měla svou charakteristickou vůni, kterou mohl cítit jen Nelson. Stan byl zářivě červený vztekloun s velkými rohy a ještě většími pěstmi a byl cítit po odpálených rachejtlích. Dýmil, lenoch, jenž vypadal jako veliká fialová kočka, voněl směsicí levandulí, vanilky a zaprášené knihovny. Tedy pokud si zrovna neupšouknul, to se pak jednalo o příšerný smrad, který cítili i ostatní lidé. Lepkavý a boubelatý Drobek kolem sebe šířil nezaměnitelný odpudivý odér šťáv, jež se vytvářejí na dně odpadkového koše, v kombinaci s tím, co právě snědl. Houkal, onen marnivý pták s cylindrem, byl cítit po falešných broskvích. Nelsonovi to připomínalo vůni čisticího prostředku ze školních toalet. Skrbbla byl hamoun a vypadal jako modré vejce s vypouklýma, slídícíma očima a gumovými, šmejdícími chapadly. Smrděl jako školní záchody *před tím*, než se uklidily čističem s broskvovou vůní. No a potom tu byl ještě